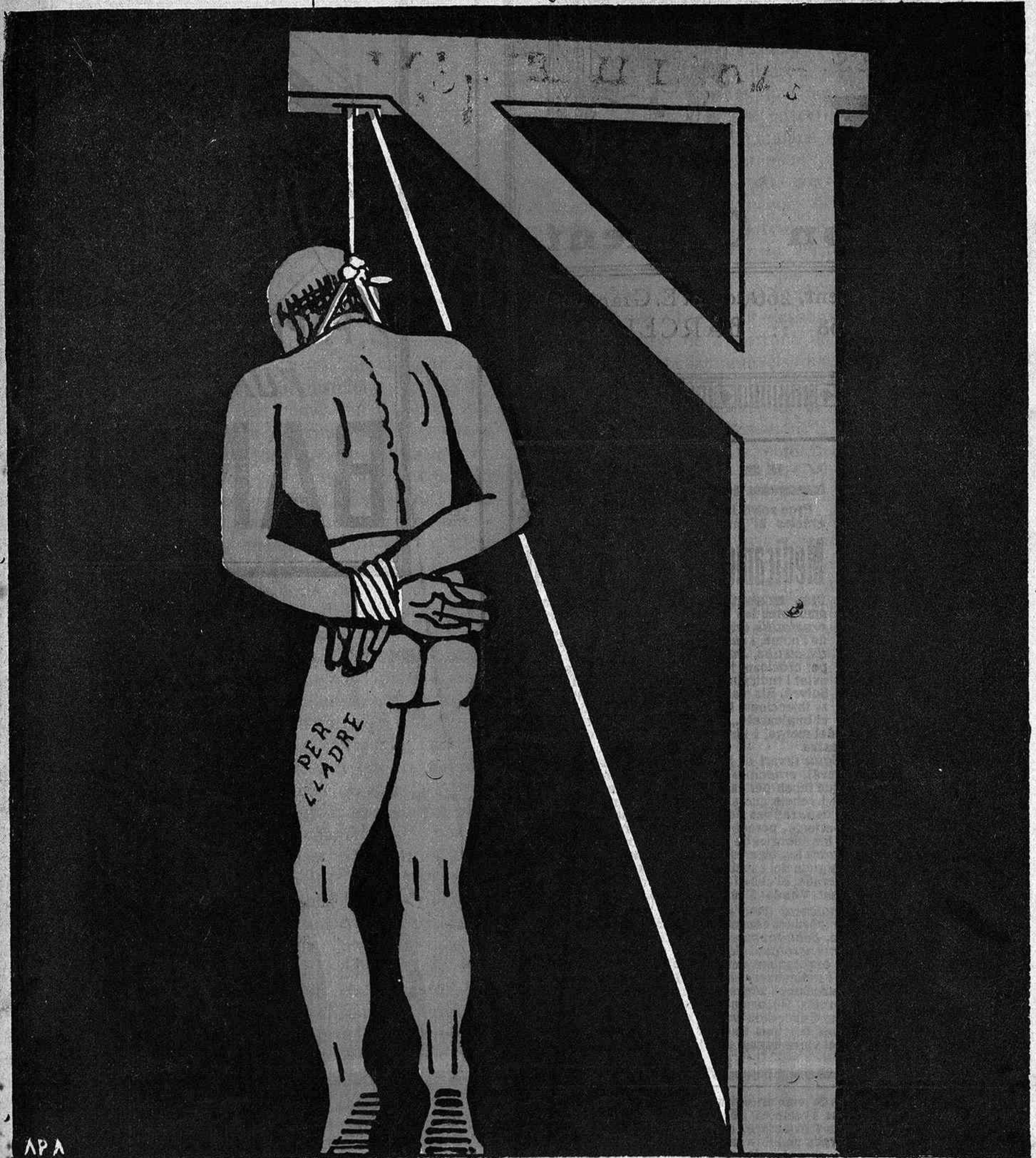

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

APA

ELECCIONS

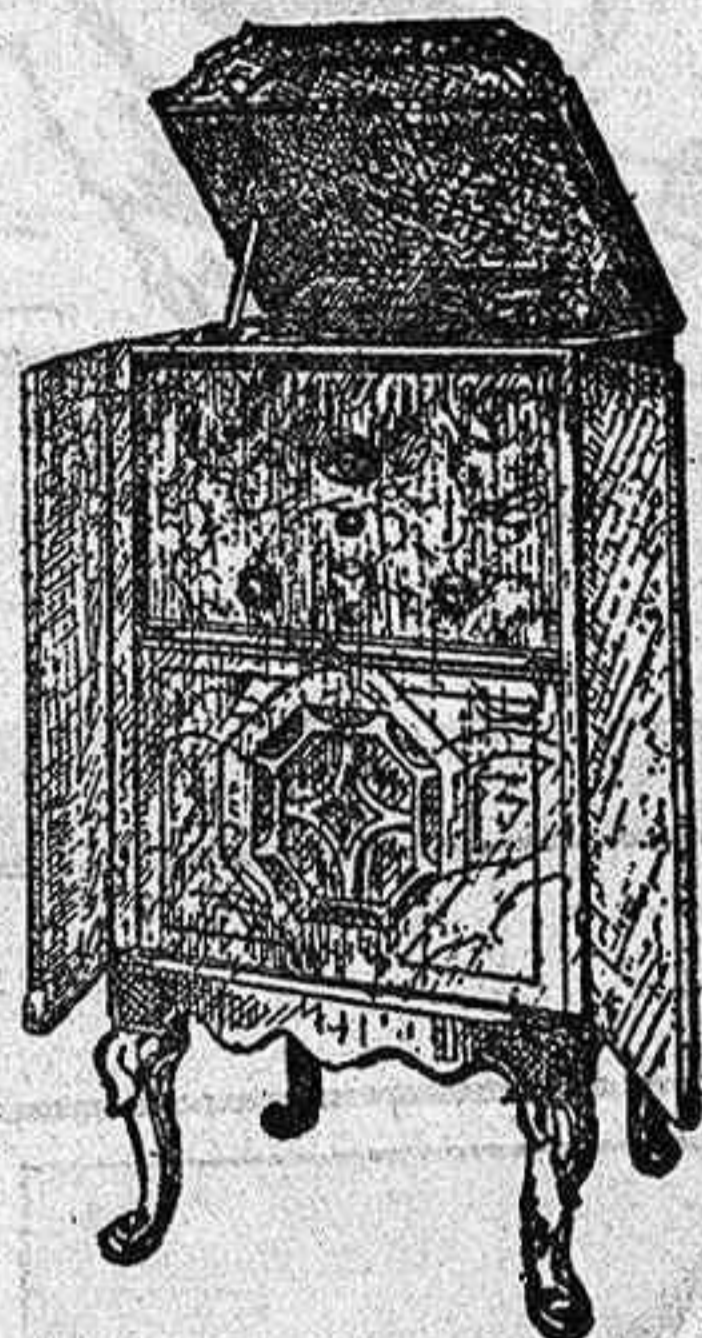
Aquesta també seria una forma d'elecció.

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:

900

PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou sortir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugles, etc., tan perillós sempre i que neces-

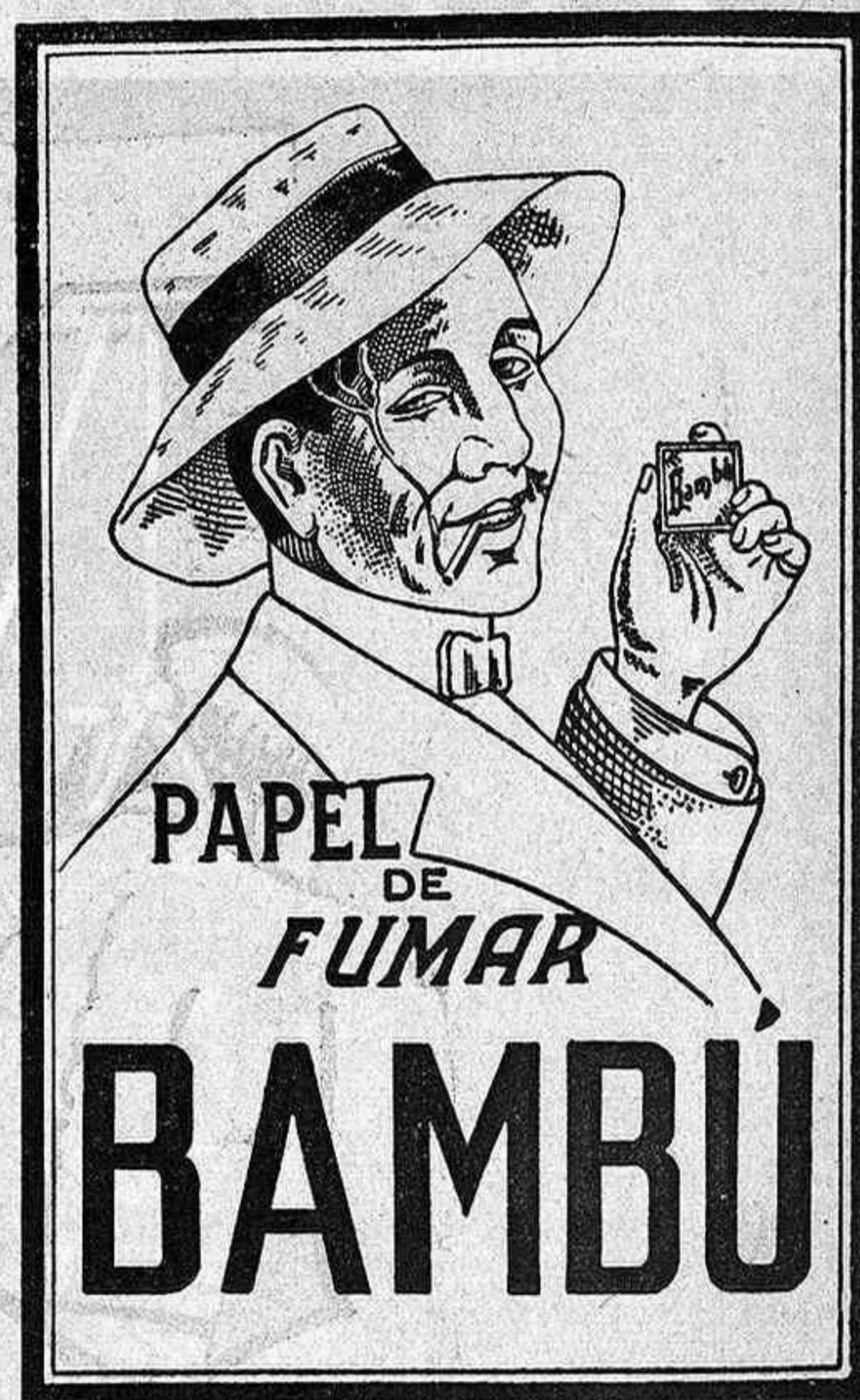
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avari si), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Soivre, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., fent la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polcions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Gragees potenciats del Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medula tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse- es 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg*, carrer de: 1er, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentollament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

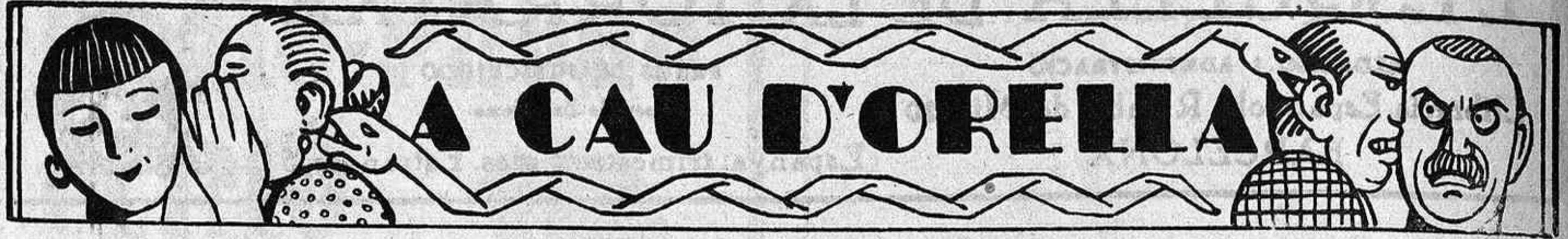
Lluita electoral

Es pronòstics electorals omplen l'ambient. Guanyarà l'Esquerra? Guanyarà la Lliga? Quants vots tindrà el Partit Catalanista Republicà, abans Acció Catalana Republicana, més abans Acció Catalana? En quina situació quedaran els radicals? Dels demés no s'en parla. Tota aquella mena de candidatures federals, separatistes, esperentistes, vegetarianes, estatistes, obreristes, porcsenglaristes, pacifistes, anarquistoides, etc., no tenen cap valor, excepció feta dels homes del B. O. C. que gaudeixen d'un sistema i d'una doctrina, però que van a les eleccions encara que no tinguin la convicció íntima de guanyar per a poguer produir campanya proselitista. No falten gaires dies per a saber qui és el triomfador. Avui l'Esquerra, com ahir a la Liga per ésser el partit omnímode és el que té majors enemics. Combaten a l'Esquerra perquè seria pueril que es combatessin entre sí la Liga i el P. C. R.; els federals i els radicals. El blanc és l'Esquerra. Els de la Lliga per l'odi natural que han de sentir al partit que els hi va arrabassar el Govern de la ciutat i el de Catalunya que havien dirigit trenta anys. Els radicals perquè degut a l'Esquerra han passat a ésser dintre del moviment polític de Catalunya, un partit de dretes, a la qual cosa hi han col·laborat el remat de les darreres adhesions. Els separatistes, perquè és natural que considerin l'adversari més terrible a qui ha possibilitat una solució de concòrdia al problema capital de relacions hispàniques. Tot aquella gent federalista pairalista sidralista-bromista i vegetariana comunistoide, perquè la combativitat cridanera és l'únic motiu de llur existència. Els del B. O. C. amb el criteri just, intelligent, ponderat, sistemàtic de volguer captar unes forces d'esquerra que poden haver perdut els de l'Esquerra, en passar al Govern i direcció dels interessos de Catalunya que no deuen distreure en jocs convulsius. Els del P. C. R. han de seguir la brillant ruta iniciada amb els fracassos per tal de no definir-se i volguer ésser en aquesta hora de definicions concretes un partit de centre liberal, democràtic mig esquerrà, mig conservador, mig avançat mig tradicionalista... Podrà l'Esquerra amb tants enemics? És que hi podia la Lliga? Un partit com l'Esquerra que va dir que faria la Revolució i la va fer; un partit que va dir que portaria l'Estatut i l'ha dut, on ha fracassat? Que actuació de l'Ajuntament? que si la Revolució social? Que si les deportacions? Que si regidors expulsats? Ah! però és que un partit polític no ha de tenir defectes? És

que la Lliga són les verges pures? És que hom no recorda els maridatges il·lícits i immorals que iniciaren el bon camí de l'Emiliano Iglesias l'any 1918? Que era més immoral aquella bona disposició dels col·laboracionistes de l'Ajuntament que permetien els grossos negocis immorals? Que era més tenebrós aquell partit que no permetien—i no podien permetre l'escàndol—perquè entre ells s'haurien desfet? Que era més immoral mantenir dintre de cada partit als brètols, als lladres, als desvengonyits que feien fallida a les banques, que negociaven amb els interessos de la ciutat i el seu bufet d'advocat, amb aquells regidors virginals d'Acció Catalana, per exemple que deien que s'en anaven de l'Ajuntament però que s'hi quedaven i que feien, en un instant que consideraven arruïnat l'Ajuntament, aquell magne negoci del carrer d'Aragó i el contracte de neteja... No fem els honrats, no fem els honrats que si comencem a dir veritats no queda una sola verge política... Cal pensar que la gent té memòria i a més a més hi ha qui té les fitxes, antropomètriques gairebé... dels que s'han casat deshonorant abans a la muller per poguer gaudir de la fortuna de la família de la noia, dels que s'han quedat amb els diners de petits rendistes i han salvat la fallida d'un banc estranger, dels que a Madrid en moments greus de la discussió de l'Estatut varen visitar a l'Azaña demanant-li que deturés la discussió estatutària que ells ja cuidarien d'adresar al poble de Catalunya un manifest fent-li veure que cal esperar i Azaña va respondre a la indigna actitud d'aquella manera que sap ell... I que no és immoral qui tracta de treure la inviolabilitat parlamentària dels diputats de Catalunya? Doncs aquell i aquest eren catalans! És a dir que cal fer neteja de dalt a baix, a dreta i esquerra... Els atacs a l'Esquerra poden ésser polítics. Perfectament. La lluita és això. Però volguer aparèixer com verges puríssimes, com la colla dels simpàtics, com la gent assenyada i seriosa, incapaç de fer mal a ningú... i posar en mans d'un partit la immoralitat i la disbauxa, és massa broma... Sortosament són molts els que resten al marge dels càrrecs i viuen honestament d'un treball conegut; sortosament són molts els qui en les hores crítiques de la dictadura l'han travessat procurant conspirar, fent ambient, jogant-se la llibertat en repartir fulles clandestines, etc., i quan els assenyats i els simpàtics s'entretenien organitzant concursos de clavells o fent enquestes pseudoliteràries... La lluita és clara. Hi ha un partit de dretes que vol dir anti reforma agrària—varen votar en contra—, clericalisme restauració, conservatisme, derogació de les lleis socials anticontrol obrer, antipogressió social, antilaïcisme, etc. Hi ha un partit d'Esquerra que és la continuació del moviment revolucionari, estamentat, organitzat, ben dirigit, pogressiu, justiciament social. Les demés candidatures, apart la del B. O. C. són partidàries de què guanyin les dretes abans que guanyi l'Esquerra, la major part d'ells subvencionades com abans ho feia "En Pol" per tal d'assegurar l'èxit. Els interessa molt més a aquestes minyons tan simpàtics i tan honorables la derrota de l'Esquerra que el triomf de la Lliga. Sortosament el dia 20 les coses quedaran de la manera honesta i decent que vulgui el poble català. I avui la gent és del cantó de l'Esquerra...

FRANCESC MADRID

L'ex-espardenya

—A Catalunya hi ha un refrany que diu així: “No hi ha res pitjor que l'espardenya que ha esdevingut sa bata.

Això, comentant el moment polític, ho deia el nostre amic G. M. en l'A teneu Enciclopèdic.

I S., responia:

—Sí, vaja; i ara triomfen les sabates que abans foren espardenyes

Els nous rics d'ara

—Hi han homes que, oblidant que la República és un règim democràtic, presumen com en els pitjors temps de la monarquia.

—No en faci cas: són els nous rics de la República.

El cas de Noguer i Comet

El senyor Noguer i Comet, actual governador de Tarragona, s'ha donat de baixa de l'Esquerra Republicana per... motius d'honorabilitat? Per incompatibilitat amb l'ideari polític del partit?... S'ha donat de baixa per una raó molt senzilla: perquè el directori de l'Esquerra no el vol proclamar diputat.

Però si tots els que volen o somnien ésser diputats hagessin de donar-se de baixa dels partits, els partits es quedarien deserts. Qui no ambiciona avui a Barcelona ésser diputat, regidor o si altra cosa no fucionari? Hom ha arribat a creure's en certs sectors que Estatut volia dir només que viure directa o indirectament del presupost

Diu la meva senyora que esquili el gos, però que no me l'afaiti.

Ara que el cas del senyor Noguer i Comet és més complex que tot això. El senyor Noguer i Comet (Bever i Comer, com algú li diu a Tarragona) volia menjar, com diuen els castellans a “dos carrillos”. Es a dir, volia fer, a Tarragona, de marcelinista i a Girona de l'Esquerra... Hom l'ha fet tocar de peus a terra, hom l'ha fet adonar que la moral no és encara una cosa tan vana.

I no penseu malament. En el fons el senyor Noguer i Comet és una excel·lent persona, incapaç de cap autèntica immoralitat. Però l'aire a hores d'ara és tan viciat que hom, sense adonar-se'n s'infecciona.

El Caudillo

Certament el senyor Lerroux ha conegut hores glòries, sobretot a Barcelona, quan era l'emperador del Paral·lel. Quan mostrava al seu auditori enfebrat, el llonguet i l'arengada que li servia, segons deia, d'esmorçar. Quan aconsellava de cremar els arxius de la propietat i de violar les monges.

Ara, però, d'ençà que arriba als centres republicans més burgesos del país amb un automòbil sumtuós, l'automòbil del qual amb la seva oratòria de pirotècnica havia fet el símbol de l'opressió de l'obrer, s'ha convertit en un senyor gris, en un vellet asmàtic que és rebut pels uns amb uns aplaudiments tebis, protocolaris i malfiats, i, per altres, amb xiulets, amb frases de menypreu com aquells sonsors “mentider!” del míting de Tarragona.

Així el record del que ha estat, el fa dubtós als ulls dels primers; la visió del que és, de la seva apostasia, el fa menyspreable davant dels segons. Així mateix, el seu autonomisme de cara al Parlament català el fa poc desitjable als conservadors espanyols, i el seu unitarisme, el seu patriotisme a la manera monàrquica, el fa repulsiu als catalans.

I hom en aquests dies d'ànimes en pena, de tenoriades bufes, no pot menys d'imaginar-se'l com una mena de donya Ana revellida, i recordar un cop més els versos del Tenòrio: *imposible la habéis dejado para vos y para mi.*

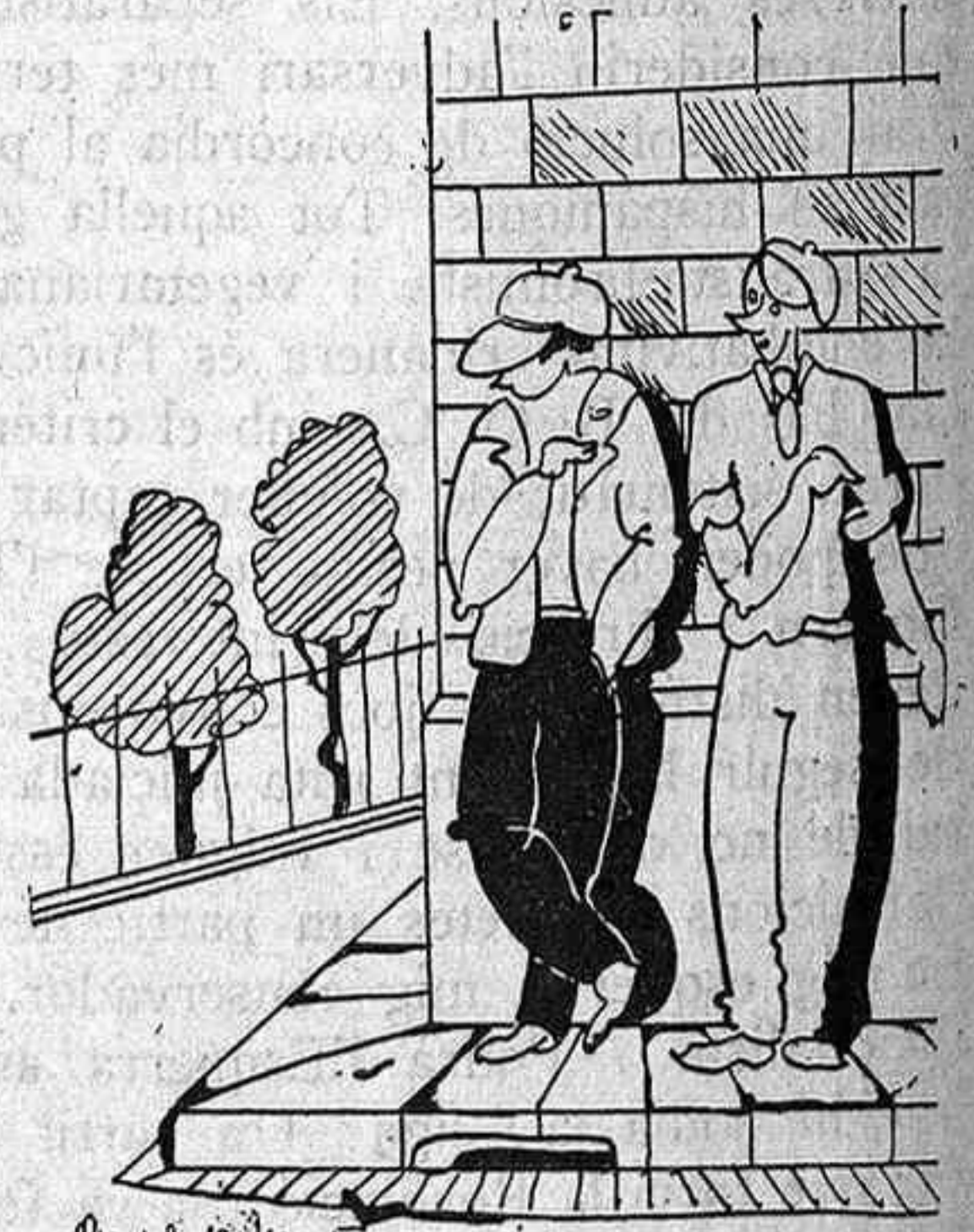
Impossible, realment, per als uns i per als altres. Si els purs fa ja temps que hi han perdut la fe, poc a poc,

fracassat i sense càrrecs per prometre, es veurà abandonat de tothom. Vellet, arrugat i enfredorit, qui el recordarà d'ací un parell d'anys? Hom no en parlarà pas en els anys gloriosos de la República, sinó com d'una d'aqueixes supervivències de l'època monàrquica.

El partit dels cotitzadors

El partit del colonitzador s'organitza. Ja ha triat finalment el nom definitiu. Es dirà Partido Republicano de Regionales de Catalunya. Han triat ja també els seus dirigents. I per cert que han tingut una manera ben subtil de triar-los. Els altres partits els trien pel talent, per la facilitat de paraula o simplement per la barra que, en política, com saben molts lerrouxistes, és també una gran qualitat. Però el “Partido Republicano de Regionales”, etc., etc., els ha triat segons el cognom. Així els més destacats es diuen senyor Valencia, senyor Zamora, senyor Palma, noms com veieu ben adients per a un “Partido de Regionales.

Ara el que trobem ridícul que, davant de noms tan representatius, hi figuri el del senyor Hermosilla. Hermosilla no és sinó un poble de la província de Burgos, un poblet d'uns dos cents habitants. Per anar bé, el senyor Hermosilla s'hauria de dir almenys senyor Extremadura.

Som dos sense feina, sort que ara amb les eleccions la Lliga ens farà guanyar alguna pesseta.

Auca de l'Estatut de Catalunya

ARTICLES XI, XII i XIII

Després de la sanjurjada l'Estatut pren l'arrancada.

L'obstrucció ja no atabala i amaga el cap sota l'ala.

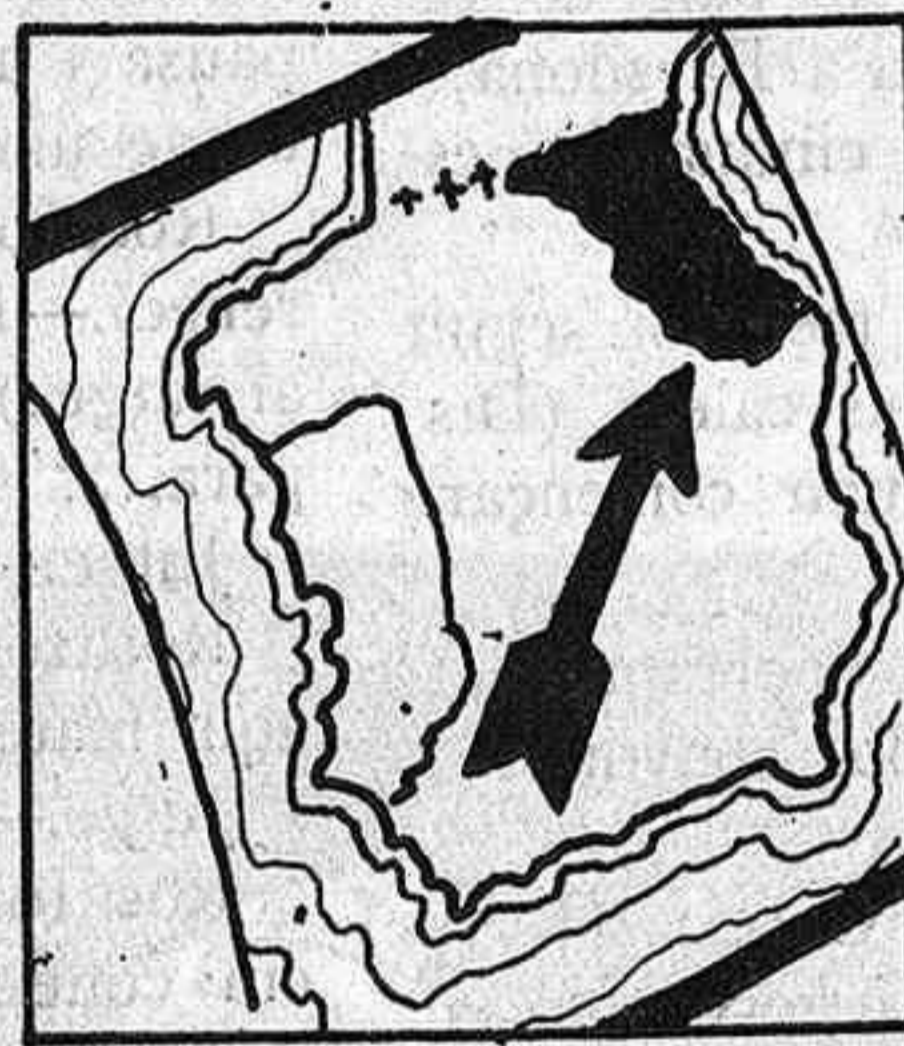
Ara Royo Villanova es panseix com una anxova.

Els agraris passen penes del rosari llarg d'esmenes.

No n'aproven ni una sola i Royo ja té la bola.

Se'ns reconeix el dret legíslatori en Obres Públiques del nostre territori.

Maura ja no diu ni p'u, perquè comprén que li podem fer un riu.

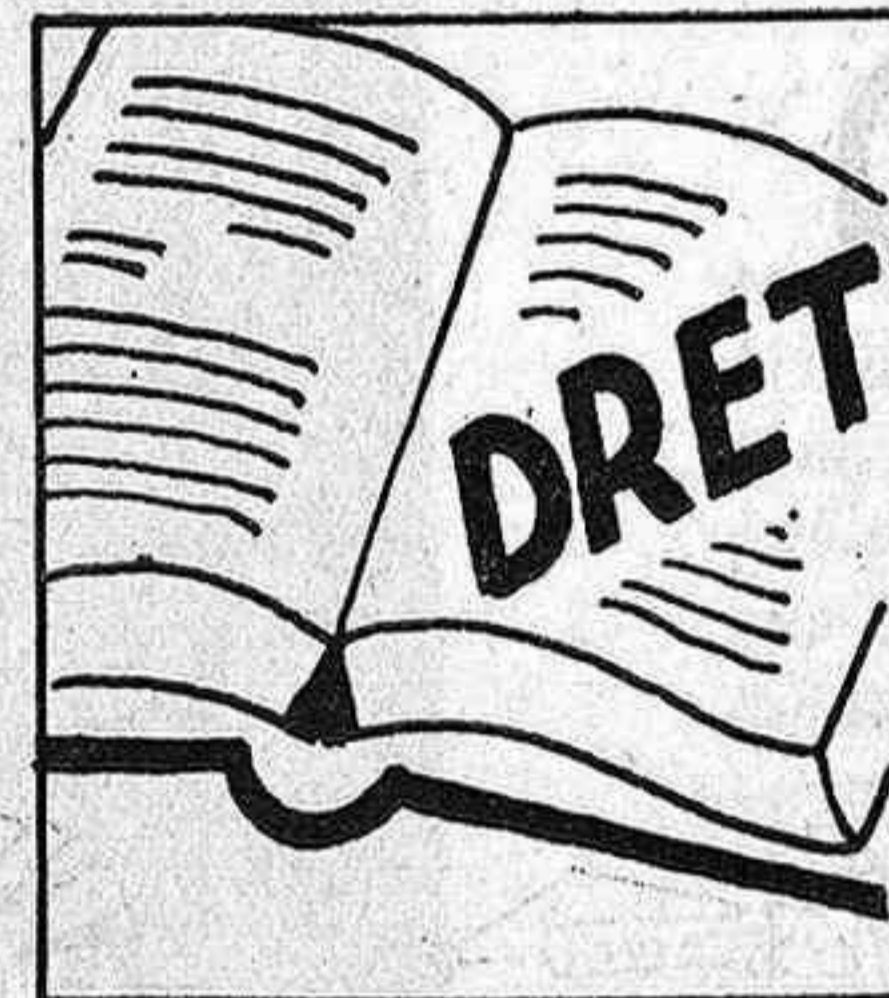
Unamuno fa el mussol, tant si vol com si no vol.

Legislarem amb perícia els assumptes de Justícia.

Ja no seran senyors estraordinaris els advocats, els jutges i els notaris.

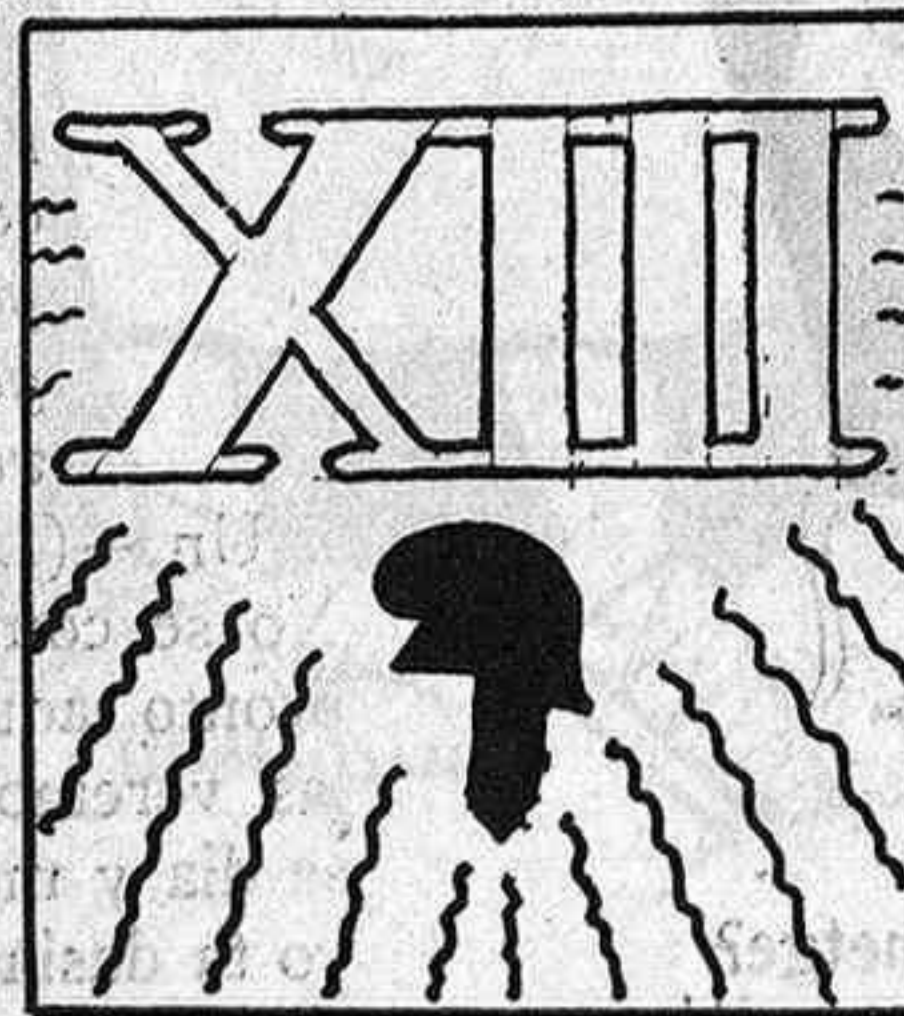
Royo no ho veu prou clar perquè és un ase tort que no ensenya Dret.

Ja seran més primmirats els assumptes dels Jutjats.

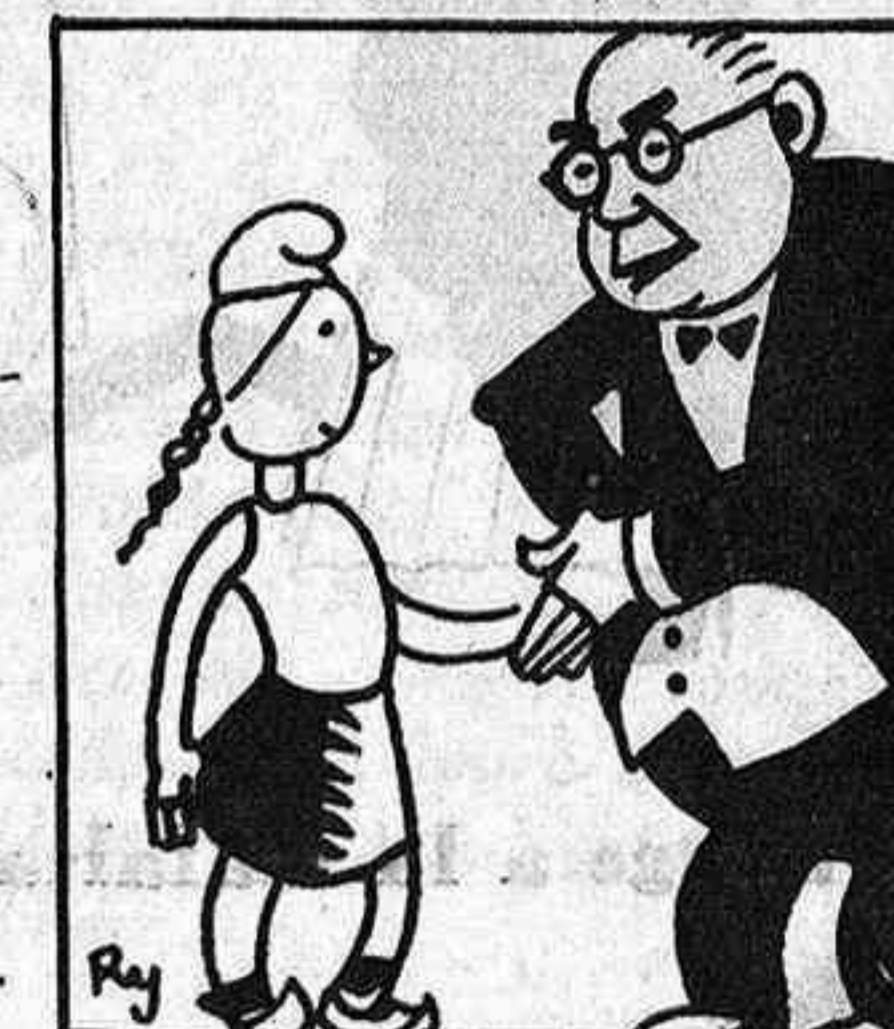
S'ha acabat la impertinència de perdre temps a l'Audiència.

Respira tot l'hemicicle en aprovà el tretzè article.

Amb tot i tanta gardonya serà lliure Catalunya.

I tindrem la nova Espanya forta i gran com vol Azaña.

etre,
ellet,
darà
o en
s de
d'a-
poca

rga
n de-
cano
triat
cert
sub-
s els
e pa-
que,
rrou-
litat.
Re
se-
acats
amo-
i ben
egio

da
ni fi
Her-
pro-
dos
nyor
s se-

amb
nyar

La tragèdia d'un home que va pagar tres mil pessetes

Un despatx de pacotilla. S'aixeca el teló i apareix Rocafort.

Rocafort.—Déu lo guard... ¿Es aquí que "feliciten empleyos"?

L'amo (home eixerit i rialler).—Sí, senyor.

Rocafort.—I a quin preu ho venen això?

L'amo.—Què voldrieu ésser vós?

Rocafort.—Oh, no tinc pas manies... Segons el que s'hagi de pagar.

L'amo.—Voleu assabentar vos de la llista de preus? (Allargant-li la "carta" de l'hotel de col·locacions.)

Rocafort.—Servidor no sap llegir, comprén? Suposo que no serà "usacle" per...

L'amo.—Això és el de menys. La majoria dels que venen no en saben. (Llegint.) "Inspector d'arbitris, 5.000 pessetes. Guàrdia urbà, 8.000 pessetes. Cap de secció, 10.000 pessetes..."

Rocafort.—Tira peixet! Això del cap ho trobo car.

L'amo.—Es un càrrec d'importància, compreneu? (Llegint altra vegada.) "Burot, 3.000 pessetes..."

Rocafort.—Aquest! Em sembla que per a fer de punxa-sàrries la "enllus-

tració" és el de menys. I ademés, que està bé de preu.

L'amo (treient uns plec de paper).—Voleu fer la mercè de signar?

Rocafort.—Ja li he dit que un servidor no té lletra... Si vol que faci quatre gargots...

L'amo.—Va bé...

(I Rocafort pren la ploma, que fa anar amunt i avall fins a setze o disset vegades. Després, molt satisfet, mostra la seva obra d'art.)

Rocafort.—Sembla el mar, veritat?

L'amo.—Talent.

Rocafort.—I bé... Quant em donaran cada mes? Perquè jo haig de venir a viure amb la dona a Barsilona...

L'amo.—Dues-centes cinquanta pessetes.

Rocafort.—Bufa! (I treu tot seguit els diners.) Aquí van els calers. (Disposant-se a sortir.) Quan començaré a punxar?

L'amo.—S'us avisarà oportunament.

Rocafort.—Estigui bo, senyor...

L'amo.—García.

Rocafort.—...senyor García. (I, finalment, anant se'n, afegeix tot satisfet.) Que n'hi ha de gent bona per aquests móns de Déu! (L'amo es frega les mans. Encén un cigar. Crida uns

quants "dependents" i entre tots es parteixen les tres mil pessetes.)

UNS DIES DESPRES

El despatx del jutge.

Jutge.—"Pablo Rocafort"!

Uixer.—Pau Rocafort!

Rocafort (més mudat que abans).—"Prasente"!

Jutge.—"¿Prefiere declarar en catalán o en castellano?"

Rocafort.—"Me és igual perquè tot ho domino prou bien".

Jutge.—Parlarem en català, doncs. ¿Coneix a aquest senyor? (Senyalant l'amo.)

Rocafort.—Que si el conec? I bé prou! Vaja una pinta!

Jutge (a l'amo).—I vostè, coneix el senyor Pau Rocafort?

L'amo (després d'uns moments de pausa i amb tot el cinisme de què és capaç un timador).—No el conec!

Rocafort (molt a punt de dir un reneq).—Eh! (I pregunta, enfurismat, al jutge:) "Su sañoria me da permiso para...?"

Jutge.—En català!

Rocafort.—...per a inflar-li la cara aquí mateix?

Jutge.—Calma, calma!

Rocafort.—Quina barra! Dir que no em coneix. I li vaig pintar, davant d'ell mateix, un mar que era un "encanto"... Veurà, sap què podem fer? Que em tornin les 3.000 pessetes, i aquí no ha passat res. (El jutge crida un altre nom.) Que no m'ha entès, senyor jutge? (El jutge, impassible, llegeix uns papers.) Senyor jutge! (Alçant la veu.) Que no em sent?

Jutge (dient, finalment:).—Per ara, senyor Rocafort, i mentre no es posin en clar certs extrems, queda detingut.

Rocafort.—Jo, agafat? Això sí que no! Sense el càrrec de burot, sense les 3.000 de l'ala i, per torna, a la presó. De cap de les maneres! Ves què dirà la Tuies! (I, vulgues o no, unís guàrdies s'enduen Rocafort, mentre el jutge comença a prendre declaració a un altre que també havia pagat 3.000 pessetes per una plaça de burot.)

LA TRAGEDIA

Menjador d'una casa de poble. La Tuies, dona de Rocafort, escolta, plorant amargament, una carta que li llegeixen. Es troba voltada de veïns i coneguts.

Un.—(Llegint.) "Caridad Tuyas: No sé cómo acabará tot això. Por de pronto aquellas 3.000 pesetas ya no las veremos más. Estoy detenido hasta día y medio. Aquel buen señor que yo te dasía, aquel García que me ofreció la plaza de burot, es un sinver-

El metge a la malalta

La Lliga.—Què hi ha el metge?
En Cambó.—Sí, el metge soc jo!

giensa de marca. Cada dia melo presentan para que hablo con él un rato. Potser creen que l'enyoro. Tambien m'han encarado con otros que no conec. Han estado a punto de timarme más pesetas, pues m'han desido que si quería salir de la prisión había de pagar no sé cuánto. Extraño como no me han hecho pagar por haver-hi entrat. Dile al Secretario de este Ayuntamiento, que ya ajustaremos cuentas él y yo; que las "canientas" pesetas que le prometí por haberme trasado a l'Agencia de Colocaciones, se las pintará al óleo. Adiós, Tuya. Me acuerdo mucho de ti. Cada dies minutos lloro. Adiós! Pau Rocafort. (Puesrata: Esta carta l'ha escibido uno como yo, también aspirante a burrot, que me ha hecho pagar 75 séntimos.)

(Tots els presents prodiguen paraules de conhort a

la Tuya. Surt tot allò de ritual:)

Un Veí.—Vaja, Tuya... No us ho preneu tan fort... Recordeu que la pobra Riteta, en un mes, va enerrar-ne tres...

Una Veïna.—I la Tana, que en quinze dies ha perdut sis porcs...

Tuya.—Era tan bo!...

Un Tercer.—I de bo ho seguirà essent igual, dona... No hi passarà pas la vida a la presó.

Tuya.—Mal va quan se comença... Déu nos en guard que li entrés l'afició...

(I els comentaris i els plors segueixen mentre, pausat, cau el teló.)

AGUSTÍ COLIADO

NOVA INTERPRETACIO D'UN AFER SENSACIONAL

Aquests dies es parla molt de l'agència de col·locacions de l'Ajuntament. Els diaris en van plens, tothom no parla d'altra cosa: al tranvia, al café, al carrer, a tot arreu. Hi ha qui somnia amb la famosa agència i, si somnia en veu alta i és casat, no deixa dormir tranquilla la dona amb els seus crits: L'Agència!... quatre mil pessetes!...

Nosaltres, però, hem d'ésser francs, hem d'ésser sincers, i, amb la mà al pit, hem de confessar que no creiem en l'existència d'aquest afer. Com que hi han tantes coses que, encara que les veiem, ens sembla mentida que les podem veure, ens fan l'efecte que es tracta d'una allucinació, també creiem que no existeix aquesta agència, aquest negoci de les col·locacions.

Ens fa l'efecte que tot això s'ha fet per a distreure l'atenció de la gent mentre es preparaven les eleccions. No hi havia cap afer sensacional, ni un crim, ni una estafada d'importància; la Lliga ja no interessava, ja no se'n cantava ni gall ni gallina; Cambó era un home que s'havia fos, que ja havia fet a tots.

I mentre hom preparava la candidatura—aquesta candidatura magnífica, brillant, integrada per valors tan alts i en els quals tanta confiança té el poble—calia distreure la gent. I com que ací no tenim Gangsters, ni cocainòmans, ni corruptors de menors, havíem d'inventar alguna coseta. I hem inventat això de l'agència d'empleus de l'Ajuntament. Perquè nosaltres, a pesar del que diguin els diaris, no creiem en l'existència d'aquest afer. Si hi ha un regidor detingut, deu tractar-se segurament d'un sòsias del susdit regidor, d'un home llogat; d'un comparsa. I els altres detinguts deuen trobar-se en el mateix cas. I s'hi ha un altre regidor que ha desaparegut, no és que hagi desaparegut: és que ha anat a buscar bolets, sense pensar que de bolets aviat n'hi hauran ací.

Ara, que ja estem en plena temporada d'eleccions, veureu com l'afer de les col·locacions anirà de baixa.

I l'oblidarem: perquè en aquest món tot s'oblida...

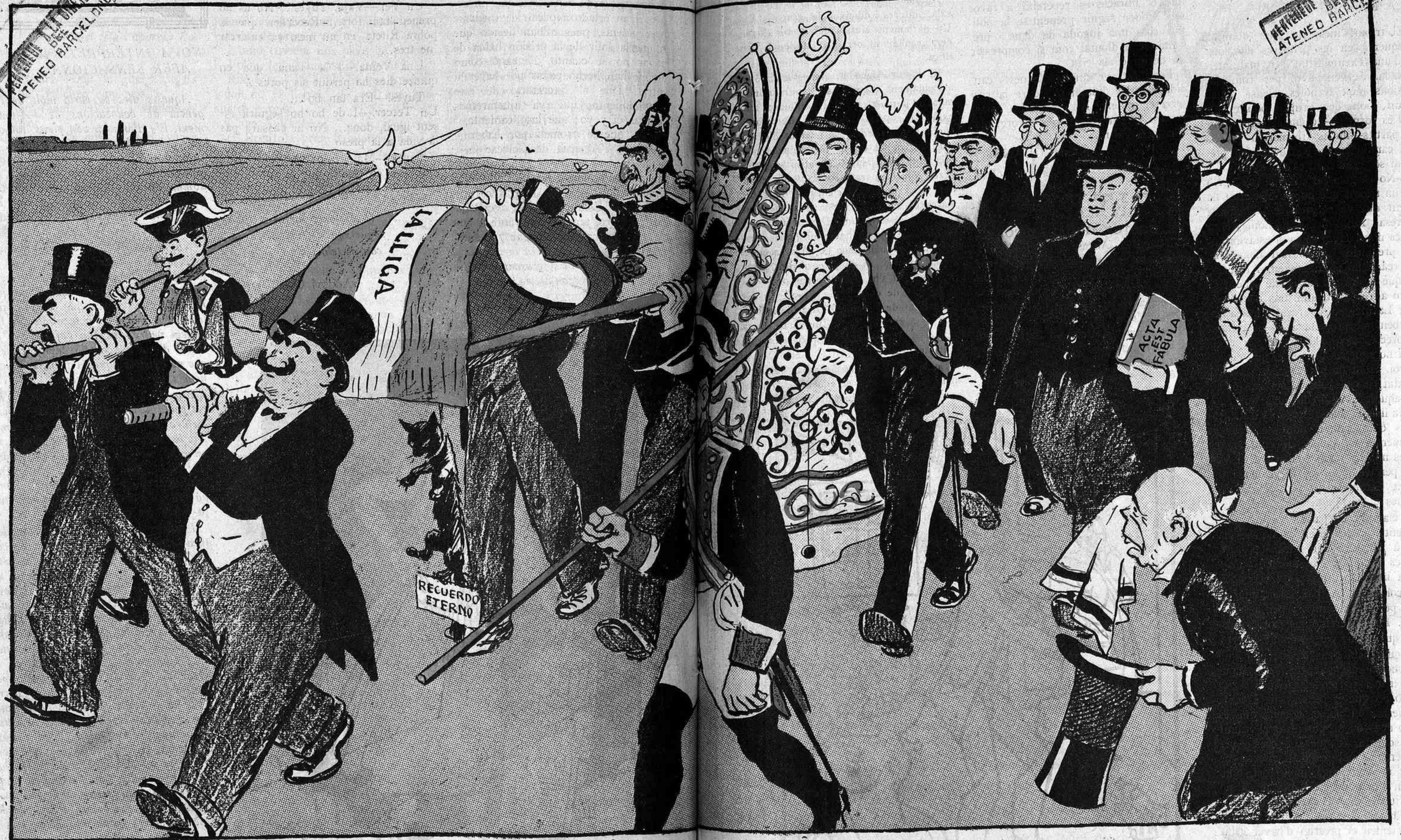

Ho entenen?

—No sé si aquestes eleccions seran unes seleccions o una «lección».

VIRAI

L'ENTERRAMENT DE LA Lliga

Tant que pre ahir,
 i tant que feia setetes.
 Per ella ja tot
 Apa, doncs AP.

Capricis i paradoxes

NOVES MANERES DE TREURE LA RIFETA

El triomf inesperat que obtingué l'Esquerra en les primeres eleccions és d'una exemplaritat ben mal interpretada. Serveix avui per fomentar il·lusions molt tènues. Sense aquell triomf, molts dels grupets polítics que avui es formen—no ens atrevim a dir-los partits—no es formarien. Molts dels candidats, no s'atrevirien a presentar-se. Però hom es diu avui.

—No va guanyar l'Esquerra?... No fou un triomf que hom està cansat de repetir que va sorprendre la mateixa empresa? Molts dels seus homes eren homes nous. Hom sabia si estaven tan sols preparats. Molts han demostrat que realment no n'estaven. Alehores, per què el miracle no ha de repetir-se en un altre partit, amb uns altres homes? La mateixa confusió política actual ben poc propicia a les previsions i profecies es presta a la sorpresa. Hom no sap pas que es el que el poble vol. Hom no pot conèixer la seva voluntat fins després de l'escrutini.

I aquesta vaga confiança en l'atzar, fa llençar manifestos més o menys tarats d'imbecilitat, amb l'esperança d'enlluernar el poble, de cohesionar, si més no, un nombre suficient de votants per treure el cap al primer Parlament Català i aprofitar-se de les gangues que caiguin.

Es clar que en parlar d'aquests nuclis petits, no em refereixo de cap manera a aquells nuclis idealistes i romàntics que potser ni somnien amb el triomf immediat, que potser no volen sinó cohesionar-se per ésser una reserva per a Catalunya i per a la llibertat. Em refereixo als grups sense ideal, que no us parlen sinó d'interessos i que costa gens d'endevinar quines concupiscències coven, quins nous lerrouxismes porten en germen.

Però els que es pensen que és fàcil d'enlluernar el poble, aquells que es pensen que fou un pur atzar el triomf de l'Esquerra, és que són cecs i per tant ben poc polítics. L'Esquerra, de primer moment jugà molt fort, amb un tren i una violència que potser no havia jugat encara cap partit polític a Catalunya. Després alguns dels seus homes tenien el prestigi d'haver estat perseguits. Alguns tenien lligams estrets amb organitzacions proletàries. A tots plegats els aixoplugava l'ombra de Macià, com la més pura i més ideal de les banderes.

Però aquells que no són capaços

d'arribar a conèixer les lleis que regeixen les coses, poden creure que tot és un miracle i esperar indefinidament que el miracle es repeteixi a favor seu. Poden seguir prenent-se la política com una jugada de daus i presentar-se a diputat com si compressir un dècim de la rifa.

Fet i fet per amolts d'aquests candidats sortir diputat o treure la rifa seria el mateix. No els hauria costat ni més preparació ni més esforç, una cosa que l'altra.

DOMÈNEC GUANSÉ

FITXES

EL DOCTOR AIGUADER, CONFRENCIANT. Abans, un batlle de Barcelona, era una cosa solemnia i enterca. A nosaltres, sobretot, ens feia l'efecte que per a veure'l calia un permís especial com per a visitar els llocs no accessibles al públic de la Capella Sixtina.

Han canviat els temps i Barcelona té un batlle que s'us apropa, que el poden tocar i oir.

Féiem aquestes reflexions dissabte passat, mentre el doctor Aiguader entrava

a la sala de conferències de la llibreria "Catalònia".

Ambient no polític. Per les parets de la sala, pintures i dibuixos del grup G. A. I. Un parlament efusiu del doctor Aiguader, propugnant per una Catalunya científica.

El doctor Aiguader, quan parla, té un abrondament especialíssim; un abrondament de paraula endins. No el marca amb galop: el marca assuaujant la paraula, abocant-se alentidament damunt d'ella.

El parlament del doctor Aiguader s'obria amb una amplada patriòtica d'horitzó. Aquella paraula seva us feia caminar. Uns noms de científics de "ahir", marcaven un punt d'eixida: semblaven un mur amb inscripcions. Davant una profunditat de possibilitats, un futur sense fitxes, un com panorama de terra promesa, on no cal anar ni en pelegrinatge, ni en processó, on s'ha d'arribar per propi comandament de consciència.

Davallat de la cadira teatral de la batllia, us sorprenia un batlle amb veu, i amb veu apropada a vosaltres, veu de contacte.

En la sala hi havia eivitat, retrobament. Les paraules del doctor Aiguader s'aprofitaven: eren pluja de la que fa sabó.

L'aristocràcia de la Lliga

—«Te vas y me dejas y decias que me amabas?»

Uns crisantems de damunt la taula, es-paordits abans pels trets del magnesi de les fotografies inevitables, podien dir, a poc de parlar el doctor Aiguader, l'esperit dels oients: semblaven escoltar amb totes les fulles.

Tots escoltàvem amb tots els sentits. Aquella rialleta característica que de vegades hi ha en els llavis del doctor Aiguader, amb una sola nota de sonoritat muda, havia desaparegut. Ell, en parlar d'una Catalunya de desig, d'anhel, d'esperança, es transfigurava i el seu rostre reflectia un abrandament de foc, la seva paraula us arribava amb escalfor fraternal i de lluita unida.

Un batlle es fonia amb els oients, i els oients oblidaven el batlle per a escoltar el guia.

Moment ben d'ara. Devem al doctor Aiguader l'haver-lo marcat amb justesa. L'instant no era de lluita ni de vara; era d'esperit i de retrobament. Cal tornar a crear Catalunya!

L'imperatiu sec d'una representació solemnià i enterca havia desaparegut. Una conformitat de seguiment voluntari unia un home i el feia batlle d'una fàiso nova, batlle d'una Batllia conquerida per dret propi. No era el setial, l'albirador, era l'entusiasme constructiu del capdavanter que l'ocupava.

Un darrer tret del magnesi, per damunt dels aplaudiments, marcava una canonada de salva.

CARRETERA CATALANA. Diumenge i una carretera serpejant que va tardor endins. Ja no és la carretera estiuenca amb banyistes humits de mar; amb autos de joganera corredissa. És una carretera que subratlla masies, que rep una ombra d'arbres grocs, que us diu una mica de mandra abundosa.

La voregen camps plens de fumeroles de terra cremada. La junyeixen boscos de pins d'un verd sonor. La diversifiquen fondalades amb murmuris d'aigua i roques escorxades amb vermellors de terra argila o amb grisos de fum solidificat.

Amunt i avall de la carretera hi trobeu una abundor de ciclistes que fa goig. Cap d'ells no porta, carretera enllà, cançons de vagabundatge i d'estels: corren joventut, cansen la força.

La carretera catalana no fa gala de tenir captaires. Els que hi passen, els porta a un pla d'herva tova, els assenyala una fageda. Adhuc rellisca lleugera per damunt dels arcs dels ponts, soplui de caminants, sense arribar a fer el soplui tràgic.

En les nostres carreteres l'auto desvetlla el dalit de carro i no és el carro el que taximetreja els quilòmetres de l'auto. La carretera catalana s'encreuilla sovint amb

Les plaques de la Lliga

altra carretera de la terra, i l'encreuament us fa sentir l'efussiu petoneig de l'alegria oberta, que porta la carretera de mar i de la patriarcalitat reposada de la carretera que voreja muntanyes.

Avui, darrer diumenge del mes d'octubre—mes amb suc de pera d'aigua—, hem vist la carretera catalana tardoral. Vestia de groc i encomanava una grogor que cruixia. Autos, carros, motocicletes i ciclistes la trepitjaven convençuts que no li feien mal. La carretera catalana ni té pols, ni lliga els peus, ni és esquerpa. No fuig mai. Passa. Té amistat amb tot i amb tothom. Adhuc, a la nit, les finestres il·luminades de les masies obren confiada ment els porticons damunt d'ella.

La carretera catalana mai no és carretera de punyalada! **Ramon VINYES**

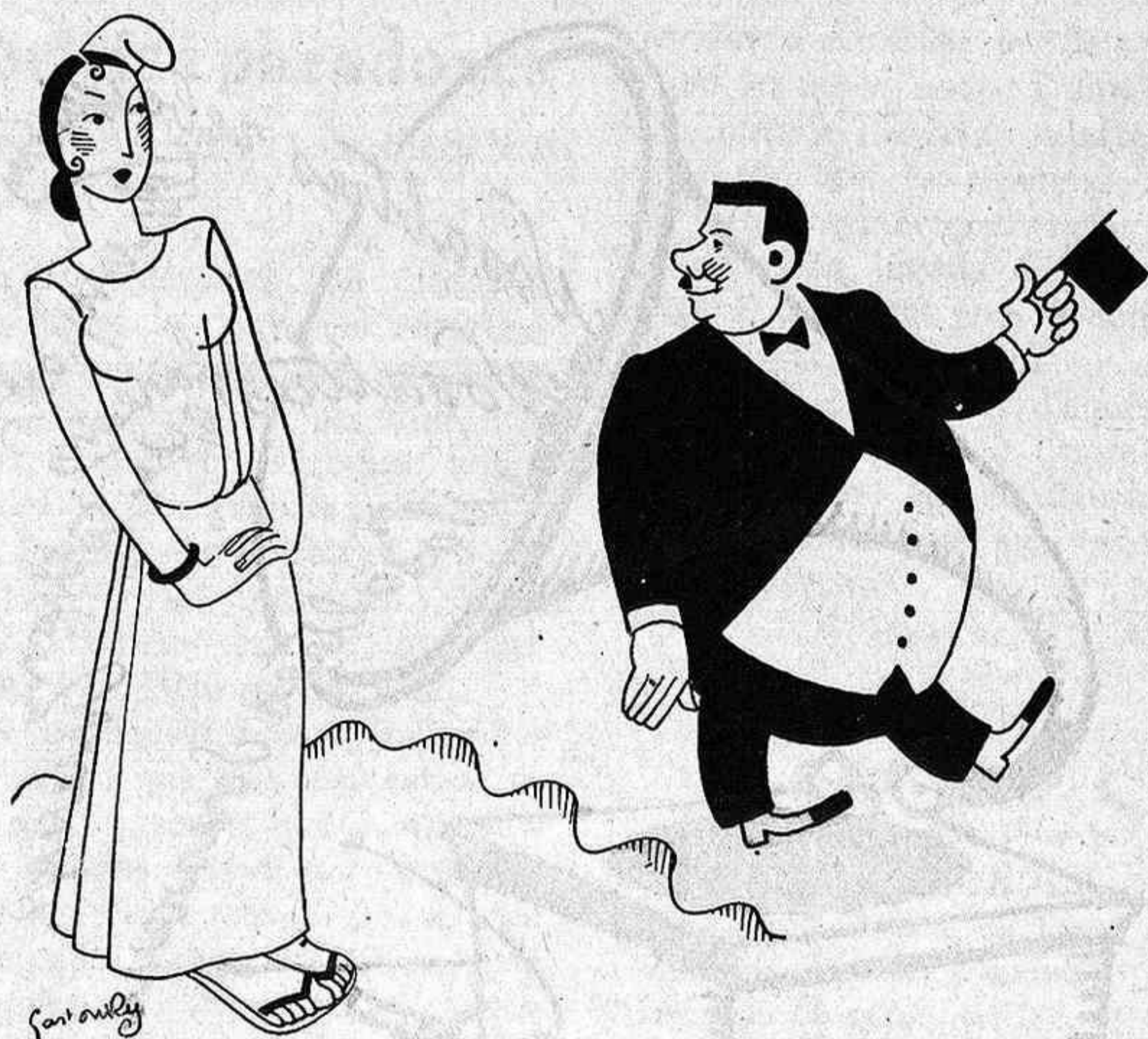
—Diuen que donaran feina.
— Això és el que voldrien ells.

Adéu a l'estiu

S'ha acabat l'estiu, i amb ell han desaparegut els "cornets d'amour", els "polos" i els establiments de vora mar.

Les dones ja no ens obsequien amb aquelles intencionades transparències, que incitaven a l'amor a contraclaror o a estudiar la fotografia a contrallum i l'anatomia a desgrat. No res d'empenes el diumenge per anar a Mongat a tornar-se bru, a torrar-se el pèl moixí, estirats de panxa al sol.

Els perfils salobres, de sal i llum, que dirien els Machado, es van esvaïnt a mida que avença l'hivern. Els colors s'esmortueixen, gradualment es devenen grisencs; sembla que una boi-

Pacte guerrer?

—Si de càs porta segones intencions bèliques, es farà la llesca, jo faré el tonto.

ra freda ho va embolcallant tot.

L'amor, que a l'estiu canta el seu himne sota els pins, a l'ombra d'un llagut o per la Rambla de les Flors, de dotze a una del migdia, ara també s'amaga, es refugia als cinemes, als portals de les escales i en altres llocs pecadors amb calefacció i "todo confort"...

Amb l'hivern, és clar, les primeres castanyes i els primers bolets, que mai no seran tan efectives unes i altres com les que nosaltres repartiríem.

Ara, ja es sap, a veure el "Tenorio", fet per la Caparó (no Junior), a fer equilibris per a quedar com un home el dia de Nadal amb els de casa; a fer el rei pel gener; a posar te la careta pel març; en una paraula, a recórrer el calendari automàticament, per què la tradició, o sigui la ridícula disfressada d'història, t'ho mana.

Aquest hivern, però, tindrem Parlament de propietat, diputats nous de trinca, que aniran segurament arrencant la pell al poble per abrigar-se ells; que s'inventaran tributs amb aquella senzillesa amb que el gitano s'inventa les mentides; que per a donar la impressió del seu catalanisme amb criteri propi, faran veure que fan quelcom, subvencionant la barraca cursi del carrer de l'Hospital, que es diu "Teatre Català Romea", i que el dia 14 d'Abril es va donar vergonya d'isar la bandera catalana, i tan sols va enlairar l'espanyola.

Estem segurs que el nostre nou go-

vern farà el possible per a donar a cadascú el que es mereixi, i fins pot ser ens donarà l'alegria de treure'ns del damunt els assassins polítics, els tramvies elèctrics, els "no catalanes" (ni espanyols) i algun que altre enxufat a l'Ajuntament o la Generalitat, per obra i gràcia d'haver escrit un article contra determinat regidor o tinent d'alcalde... Amb un examen de capacitat, la ciutat quedaria ben servida.

Amb el que demanem, poqueta cosa per cert, una engruna d'honradesa i bona voluntat, el primer Govern de Catalunya ens deixaria satisfets, i Macià, sense ésser un Bismark, i Gasol, sense ésser un D'Annunzio, passarien a la història de Catalunya amb aureola, si més no, de governants del poble; i l'estiu que ve fóra més salobre i més colorit que els altres.

I les mosses mostrarien transparències del cor i de l'ànima, i el mar fóra més blau i més transparent, i els "pols" més gelats i els "cornets d'amour" més inofensius; i el teatre català, el teatre que es crearia, nou amb artistes, autors i directius nous, fóra un vertader teatre nostre, sense cap privilegi peis vates i fils, i no tindria necessitat d'exhibir-se pobrement, però a so de tabals, pels pobles de Catalunya, perquè el seu propi mèrit li donaria la subvenció.

Que torni l'estiu! Que torni l'estiu!

FRANCESC OLIVA

Cinc de barreja i bon profit

PIETAT CRISTIANA

La passada setmana vaig deixar passar per alt un fet llastimós i penible, que per fortuna no passa cada dia a Barcelona, però que ja és vergonyós, que hagi pogut passar tan sols siga una vegada.

Un home que feia tres dies que no havia menjat res (això ja és un altre fet vergonyós que tampoc hi ha raó que passi), va entrar en una lleteria del carrer Milans i va demanar que li servissin una botella de llet. Un cop se l'hagué beguda, va dir a la mestressa de l'establiment que troban-se en un estat de completa misèria, no li podia pagar la pesseta, que costava la botella de llet que havia begut.

La comercianta, no volgué comprendre que quan es passen tres dies sense menjar, no es pot pendre altra cosa que llet, encara que siga sense pagar-la.

I exempta de pietat, féu portar per un agent al pobre home, al Jujat de guàrdia, a fi de què el fiquessin a la presó, o l'enviessin a Villa Cisneros, o bé si fos possible, l'executessin, car a ella li devia una pesseta, i davant d'una pesseta, aquesta senyora, no re coneixia ni a Déu, ni a son pare.

Foren vanes totes les súplices del famèlic client; foren vanes les explicacions que el sense feina, sense pa i amb molta gana, li donà, prometent-li que pagaria quan treballés.

—Que l'agafin. Em deu una pesseta!—anava tossudament mormurant la lletera, que entre nosaltres siga dit, tenia ben mala... intenció.

Sort que, com diuen a la "Verbena de la Paloma", "tambien la gente del pueblo tiene su corazoncito".

L'oficial de guàrdia, davant un cas com el que estava presenciant (un pobre funcionari que segurament té molts més deures que la poc impressionable comercianta), va treure de la seva butxaca una pesseta, i a va donar a la lletera, que va plorar d'alegria al trobar aquella fortuna, que li havien robat...

No conec aquesta senyora, ni ganes, ni em pensava que en pogués existir una d'igual.

El que sí conec, és la seva adreça, i vos juro que no serà pas a la seva botiga allà on a casa meva aniran a comprar la llet.

Aquesta dona, que deu educar els

El Brusí. — I quina vergonya! La Lliga s'ens ha fet republica.
La Veu. — Calla, tonto. No veus que ho ha fet per despistar!

seus fills cristianament, deu anar cada diumenge a missa, i fins potser dona cada mes, tres o quatre pessetes, per a el cult de la Mare de Déu de X..., mereix que en el veïnat del carrer Milans aquesta feta, no s'esborri de la memòria dels seus veïns.

Dante, quan va escriure allò de "l'avara poverta dei catalani", devia sentir que en el carrer de Milans, un jorn, hi existiria una senyora com la que ha motivat aquest article.

Ara que ve el "Dia del Estalvi" ja sabem el que l'econòmica lletera deurà fer.

Portarà aquella pesseta que el bon empleat del Jujat municipal va donar-li, a la caixa d'estalvis, i dirà tota contenta als seus fillets:

—Veieu? Aquesta pesseta vaig estar a punt de perdre-la. Sols la meua voluntat, la meua energia, i el meu sentit comercial, l'han salvada.

Bravo, senyora, digna esposa d'un senyor Esteve, com aquell d'en Ru sinyol.

Rebi d'un servidor, el mes gran dels desprecis, i estigui segura de gosar de la més perfecta desconsideració de tots els ciutadans de Barcelona, d'aquesta Barcelona que té la pena de contar-la com a un dels seus habitants.

LLUÍS ELÍES

Art i Artistes

GALERIES LAIETANES

Inaugurem les tasques de tardor en parlar de l'exposició feta per Terruella, qui ens ha presentat una col·lecció de jardins pintats amb traça i frescor de colorit. De més a més, ens ha portat una colla d'estudis de braus, en llibertat uns, i a la plaça d'altres, però tots dibuixats acuradament.

La pintura de Terruella es fa remarcar per les transparències del color i la finesa del traç, que demostren un perfecte domini de l'art pictòric.

* * *

Avelí Pla, caldria que usés menys dels tons agrisats i agres, dels que ja més que ús en fa abús; malgrat això, com que pinta correctament i amb traça, la seva obra resulta agradable en conjunt. Esperem que s'anirà afinant i deixarà que suri la sensibilitat artística, que avui resta embolcallada per la groixudesa del color.

* * *

Els dibuixos colorits d'Antoni Jiménez, tractats un xic com a cartells, tenen una estilització "sui generis"

que els fa simpàtics a cop d'ull. Estudiant-los, pot apreciar-se la correcció del traç i mestria de l'autor, qui domina el gènere, quelcom frívol, però digne d'estima, decorativament considerat.

* * *

Eva Fernández és poc sincera en pintar, i fins els seus olis pequen d'una cruesa de color poc atractiva. Quan l'assumpte fa perdonar aquests defectes, com que el conjunt és vibrant i alegroi, fa que es miri amb simpatia.

Les aquarelles són més acurades i més entonades, resultant força decoratives.

ART VIVENT

Com cada temporada, aquesta agrupació ha fet una exposició de lo bo i millor que produeixen els seus socis.enguany té un nivell més enlairat que mai, ja que individualment tots han progressat i es veu que l'entitat ha fet una bona tria.

En pintura, Antiga, Asensio i Om-tó, junts amb Baqué, Cucurulla i Cases, presenten obres acurades, prometedores d'un ferm esdevenidor.

També Marsà i Morros han produït obres meritòries, el mateix que Sabatés i Tello, tots ells mereixedors d'ésser lloats per l'esforç fet.

Com a escultors, tant Causaràs com Gironés i Corominas, cadascú en son estil, han portat a l'exposició obres de mèrit per la concepció i la factura.

BORIEL

EXPOSICIO FERRAN BOSCH

El nostre distingit col·laborador Ferran Bosch obrirà, des del 15 al 30 del mes de novembre actual, una exposició de pintures a l'"Office National Espagnole de Tourisme", 12 boulevard de la Madeleine, a París

Desitgem que l'exposició de l'amic Bosch sigui un èxit. L'elegància dels dibuixos i pintures de Bosch, creiem que seran ben rebudes a la capital de França, i que el talent del nostre amic rebrà la consagració mundial que el seu talent i la seva sensibilitat es mereixen

**Demà, dissabte,
compreu «La Campana de Gràcia»**

— Nosaltres vàrem pagar perquè ens col·loquessin i resulta que el que treualla és vosté.

TELÓ ENLAIRE

Mai les temporades teatrals barcelonines havien tingut la monotonia de la present temporada. Cap dels nostres teatres fa res extraordinari.

BARCELONA

El Teatre Barcelona tira avant. Repertori Honori Maura, Quinteros, etc. Les companyies castellanes tampoc senten sotraguejades per cap inquietud Pasturen. "Salut i l'herva llarga", quidiu el poeta.

Comencem a creure que anar tiran sense encaparrar s'hi és el millor. Que he digui si no el Barcelona, ple sempre de tota la nostra burgesia, que beu el castellà i la producció castellana com si begué orxata.

VICTORIA

Encara "Luisa Fernanda", i divos més divos. El "colós Redondo" i altres meravelles. I encara altres. Allò del sombrero i del plumero segueix cavalcant el llom fi d'aquest ventet de tardor tiple de refredats. És la "hoja, ayl, des prendida del árbol del corazón". Volem dir "la rosa del rosal del corazón".

ESPANYOL

Som al temps del gran "Tenorio" sonor pel maquiavèlic Sampere.

Enguany, malgrat l'Estatut, el "Tenorio" del maquiavèlic primer actor de l'Espanyol, no recula. "Cómo no!". Allò de l'entusiasme patriòtic, no passa de la política. A Catalunya, segueix triomfant el "Tenorio" i segueixen essent àrbitres de la nostra literatura, les penyes i els jurats de penya. I tot seguirà igual! Que no diguin que no ensenyem la ceba de

conservatisme, malgrat les cridaneres candidatures d'esquerra.

BARCELONES

El millor "Don Juan Tenorio" de Barcelona.

GRAN TEATRE OLYMPIA

El millor "Don Juan Tenorio" de Barcelona.

PARTHENON

El millor "Don Juan Tenorio" de Barcelona.

POLIORAMA

El millor "Don Juan Tenorio" de Barcelona? No. Propera inauguració i debut del gran Ortas, el millor actor còmic que ve a Barcelona. Toquem ferro! La gen hi anirà a còrrua feta. Muñoz Seca se guirà fent sentir la seva gràcia i el seu monarquisme als catalans, també malgrat l'Estatut. I tots contents. I visca la Revolució! I visca la República!

NOVETATS

Encara no hem tingut la sort de podeure i oir el nou formidable èxit: "Don Gil de Alcalà". Hi anirem un dia d'aquests, quan tinguem mal de queixa!

Work no dubta dels èxits. Però assegura que, si no fos per l'ofici, no aniria mai al teatre.

Encara hi ha qui no s'explica la crisi?

WORK

ESQUELLOTS

Els cavernaris de tota mena, davant l'empenta formidable que té l'Esquerra, volen, en les properes eleccions, fer un front únic.

Pobrets! És inútil quant fassin.

El poble no està per cavernaris ni lliguers; i fora de dues o tres beates i un que altre sagristanet, no tindran el vot de ningú més.

Ni amb front únic ni sense front, no agafaran cap lloc a la Generalitat. A aquella casa hi ha d'anar altra classe d'homes; homes que siguin nets de clatell. La llana és un trist patrimoni de la monarquia, i de les deixes d'aquesta ningú no en vol saber res.

✱

El gran!!! Mussolini, amb motiu de no sabem quina gatzara, ha tornat a fer predicots de tons enlairats. L'esdevenidor d'Itàlia. El món. Les camises endolades...

No res. Tot arriba iins allà on pot.

L'esdevenidor no el veiem pas de color de Mussolini.

✱

Amb motiu de l'elecció dels futurs representants de Catalunya, s'ha posat de relleu les moltes figures decoratives que, dissortadament, campen per tot arreu.

Cal escollir bé els homes. Cal escollir los sempre, però ara més que mai.

No més pavos reials. Sols homes de clar concepte; d'alta mires i de braç arremangat.

Molts ulls estan fits en nosaltres, i nosaltres hem de demostrar, ara i sempre, el què som i el què valem.

Inutilitats, enrrera!

✱

Heu llegit el manifest de la Lliga? És monarquisme pur.

Pobres de nosaltres que imperés el sentit de ço que exposen en els seus conceptes.

Però, no. El poble té seny; i la Lliga s'haurà de quedar amb el manifest, però sense vots.

✱

Serra i Hunter, Rovira i Virgili, Pere Coromines, Pi i Suñer, i altres de significats, s'han adherit a l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Es un bon símptoma.

Impr. "LEsqulla", Olm, 8, Barcelona

Escopetes - Bicicletes - Ràdio

VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT

(Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: St. Antoni, n.º 20

CLINICA GALLEGO

Carrer Nou de la Rambla, 18 - Telèfon 24055

Vies urinàries Consulta de 10 a 1 i de 4 a 9
Festius: de 10 a 1

Pell - Sífilis - Pròstata - Matriu
Electroteràpia - Impotència

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

Qui no anuncia, no ven

Anunciar a

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

és esgotar de seguida les existències

DEMANEU PREUS, SENSE COMPROMÍS, A:

DOMÈNEC DIUMENGE, Argenteria, 6, 2.ª, 2.

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pífu, riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estericina, ni fofurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Atr de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, sensacional debut de la primeríssima «vedette», de fama mundial GLORIA GUZMAN i del actor còmic Rafael Arcos, amb l'estrena de la revista de Vela, Sierra i mestre Alonso,

MI COSTILLA ES UN HUESO

TEATRE VICTORIA

COMPANIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres, nit a les deu:

¿NO ES VERDAD ANGEL DE AMOR?...

i l'èxit més gran de l'any,

LUISA FERNANDA

Dissabte i diumenge, tarda i nit: Grandioses funcions.

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies seüents: FORMIDABLES DEBUTS

Dixon Blanch - C. NAVARRO - A. VARGAS

Zynaray et Moniela - EMILIA PRAXEDES

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

**La voz
de su amo**

Compania del Gramòfono, S. A. E.

I pensar que la meva sort depent d'aquest trasto.